

מראי מקומות פרק בית שמאי

מתני' מב:- מג.

הקדמה. הנה פיגול הוא באופן זה במחשב באחד מד' עבודות שחיטה, קבלה, הולכה, וזריקה, על מנת לאכול כזית מאכילת אדם או אכילת מזבח לאחר זמנו הוי פיגול. ואכילת אדם היא בשר ואכילת מזבח היא זריקה או הקטרת אימורים או בשר העולה. ונחלקו הראשונים האם מחשב על קבלה והולכה עצמם לעשותם חוץ לזמנו האם הוי פיגול דשיטת רש"י תוספות והרמב"ם דלא הוי פיגול אלא רק על אכילת אמנם שיטת הראב"ד בתורת כהנים ובעל המאור ומלחמות בחולין ל דגם באופן זה הוי פיגול. ומבואר במשנה דהפיגול חל רק על הבשר והאימורים דהם הניתרים ולא על הדם או שאר דברים שהם מתירים.

בשעתו דייקנו מהרמב"ן בספר המצוות ובדעת רש"י דחוץ מתורת הפסול עבודה שפסל את הקרבן חוץ מזה לדעת רש"י החלות פסול של הפיגול חל מייד בשעת השחיטה אלא דאין הכרת חל עדי שיוקרב המתיר כמצוות אמנם החלות לאו של פיגול חל מייד.

ואמרנו, דהתוספות פליג על זה וסובר דחל רק הפסול של הק"ו המבואר לעיל יד. דילפינן ק"ו מחטאת שלא לשמה לפסול אמנם הפיגול חל רק בשעה שקרב המתיר כמצוותו.

והנה הסדר בפיגול כך הוא דכדי שיחול חיוב כרת בעינן קרבו כל מתיריו כמצוותו למשל שאם חישב בשעת השחיטה לאכול את בשרם למחר כדי שיחול כרת על הבשר והאימורים אינו מתחייב כרת עד שישלים את סדר העבודות כמצוותן בלא פסול אחר חוץ מפסול דפיגול.

בפשוטו, הדם נחשב מתיר על הבשר והאימורים אמנם האימורין לא נחשבו מתירים על הבשר אלא דהוי דין סדר דלא ניתן הבשר לאכילה קודם הקטרת האימורין אמנם באבדו האימורין אינם מעכבים.

מתני' הקומץ וכו'. עיין רש"י ד"ה הקומץ ומבואר מדבריו דהטעם דאין הקומץ מתפגל הוא משום שאין לו מתירים אחרים והוא מתיר את עצמו. אמנם עיין להלן מג. תוד"ה והלבושה שהקשה מלבושה דניתרת על ידי הקומץ והבכל אופן מבואר במשנה דאין חייבים עליה משום פיגול והתוספות ביארו דהמתיר עצמו לא נתפגל ולא משום שאין לו מתיר אחר אלא דבמתיר עצמו לא חל פיגול.

בא"ד. והנה מדויק מלשונו של רש"י שאין חיוב כרת אמנם משמע שאיסור איכא באכילתם דהם נפסלו. ועיין בתוספות לעיל כג: ד"ה הא ועי"ל וכו' וכן כתבו התוספות במנחות כו: ד"ה הא ויש לדון דשמא כוונה התוספות הוא רק במנחת כהנים ומנחת נסכים ולא בקומץ ועיין להלן תוספות קד: ד"ה לא ועיין תוספות ישנים יומא מח. סוד"ה מדפסיל [השני].

והקטורת. יש לעיין איך שייך לפגל קטורת. דאם בחפינה הרי בעיא ביומא מח. אי מהני בה מחשבה או לאו ואם בהולכה הרי הגרס בהלכות תמידין ומוספין כתב דהקטורת בהיכל לא הויא הולכתה עבודה כלל עיי"ש. ודן הגרי"ד דשמא הכוונה על קטורת יום הכיפורים דנאמר בה דין הבאה לפנים וכדכתיב בקרא והביא מבית לפרוכת. והויא הולכתה עבודה וכמו שנתבאר דם בגר"ח. ועיין רש"י להלן מז: ד"ה וחציו,

ומנחת כהנים. וגירסת רש"י ומנחת נדבת כהנים ובא לאפוקי מנחת חוטא של כהנים דמבואר לדעת ר"ש במנחות עב: דהיא נקמצת. ועיין תוספות סוטה כז. ד"ה הקומץ. ועייש בשיטה אות ה.

לג שמן של מצורע. עיין רש"י והקשה הגרא"י דצריך עיון, מנלן דהוי מתיר שמא הוי סדר. ובעז"ה נראה בזה בהמשך הסוגיות.

פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים. דמן מתיר את אימוריהן ליקרב ומשמע דאינו מתיר את בשרן לישרף. ועיין רמב"ם פ"ח מפסולי המוקדשין ה"ז. ועיין שם ברמב"ם שכתב דאימורין מתירין את הבשר לאדם. ועיין במשנה למלך שם שהקשה לא ידעתי לאיזה סיבה וכו' יעו"ש.

תוד"ה הקומץ. עיין בגמרא שם מנחות כו: קומץ מאימתי מתיר וכו' וצ"ל דרש"י קאי אליבא דרבי יוחנן. וה"ה לר"ה יהיה סגי במשלה בהו האור. ועיין שם בגמרא דברים שדרכם ליקרב ביום וכו' לא קשיא כאן לקלוט כאן להתיר. ועיין במכתבים של הגר"ז בסוף הספר עמוד עז ד"ה והנה [השני]. והקשה הגר"ד דלכאורה קרב המתיר כמצוותו תלוי בקיום ההקטרה ואמאי כתב רש"י כגון שהוצת האור ברובו הא אפילו לר"י משמשלה בו האור נתקיימה ההקטרה.

והגר"ד חידש, דהא דאמר הגר"ח דמשמשלה בו האור נתקיימה ההקטרה זהו רק אם לבסוף הוצת האור ברובו ואם לא הוצת לא וכאן איירי באוכלו ואם לא הוצת כבר ברובו תבטל ההקטרה.

בא"ד. וי"ל דמירי שהציו וקשה טובא דהדק"ל דאם כן כל זמן שלא העלה כולו לא קרב המתיר כמצוותו. עיין צ"ק כאן ורש"ש כריתות יד.

מג.

המשך תוד"ה הקומץ וכו'. בא"ד מירי כשהיה כבר על המזבח ההוא דפלגיה וכו'. הגר"ד הסתפק, האם דין זה שנתקיימה ההקטרה בכולהו הוא דין דווקא בקומץ פסול או גם בקומץ כשר.

וצידד לומר דדין זה הוא רק בקומץ פסול אבל בכשר בוודאי לא אמרינן דנתקיימה ההקטרה בכולו דהרי מבואר במנחות כו. דהקטיר קומצה פעמיים כשרה ואם תאמר שנתקיימה ההקטרה במקצת אז מדוע היא כשרה רק לאחר הקטרת החלק השני.

בא"ד. דהוא עצמו שלא הוקטרו אימוריו כשר. הקשה הגר"ז מדוע הוצרכו התוספות לסברא זו תיפוק ליה שקומץ הוא הזכרה אחת ואימורין אפילו אם הן מעכבין מכל מקום אין שייכות בין אבר לחבירו.

בא"ד. וקשה התינח קומץ אלא לבונה וכו'. ואמר הגר"ח דיש ליישב את קושיית התוספות מלבונה. דהנה בכל מנחה בעינן חוץ מהקומץ גם כזית לבונה. [חוץ ממנחת חוטא] והנה שיטתו של רבי שמעון המובא במנחות יא: דסבר קומץ תחילה וקורט אחד בסוף. פירוש שבעינן תחילה קומץ לבונה ואם נשתייר כזית זהו מספיק עיי"ש ברש"י. דיוצא דלשיטתו מה שהקטיר קורט אחד בסוף נעשה שכבר קרב המתיר כמצוותו. ואם כן שאר הלבונה כבר היה לה הרצאה ובכל אופן לא יתחייב על שיירי הלבונה משום דהוי ליה דבר שאין לו מתירין. וכן יש לומר לדעת רבי יהודה דסבר קומץ תחילה ושני קרטין בסוף. ומבואר מדבריו חידוש גדול דבפשוטו הא דמהני אם נשאר מכזית לבונה קורט הכוונה באופן שחסר אבל באופן שזה קיים צריך להקטיר את כולו אמנם מדברי הגר"ח מבואר דאפילו בקיים כזית לבונה מהני שיעור קורט.

והגר"ח הוסיף דאפילו אליבא דרבי מאיר שם שסבר קומץ בתחילה וקומץ בסוף ניתן ליישב את קושיית התוספות דעיין להלן קי. בעי רב נפחא קומץ מהו שיתיר כנגדו בשיירים וכו'. ודן הגר"ח חידוש רב דהקומץ יתיר גם חצי לבונה ולפי זה מצינו לבונה דקרב עליה המתיר כמצוותו.

ועוד דלגבי דם קאמר בפירוש משום דהוי מתיר. כוונת התוספות היא למשנה להלן מה: דברים שאין חייבים עליהם משום פיגול וכו' חוץ מן הדם. ומפרש בגמרא מו. דם גופיה מתיר הוא.

ואם מאותו שזרק על המזבח הא פקע פיגולו ממנו הקשה הגר"ז, דתיפו"ל משום שנעשה מצוותו ויצא לחולין כמבואר בתוספות ב"ק עו. ד"ה שחיטה דפדיון מוציא מיד פיגול. עיי"ש וצ"ע.

ושמא לא שייך למימר וכו'. בפרק המזבח מקדש הבאנו שהגר"ז הביא ראיה מכאן דדין לחמו של מזבח שייך רק באימורין ולא בדם. אמנם דחינו ראייתו דניתן לפרש שכוונת התוספות דבדם לאחר זריקה כיוון שנעשה מצוותו ולית ליה עוד דינים אז לא שייך לומר שלאחר זריקה הוא לחמו של מזבח ורק באימורין שיש לו מצוות הקטרה שייך לומר שחל בו לחמו אמנם בעצם גם בדם שעולה על המזבח לפני זריקה שייך לומר בו דהו לחמו של מזבח לזריקה. וכן טוען כאן הגרא"י.

שהמתנות מתירות לשפיכת שיריים. יש לעיין, האם המתנות הוי מתיר לשיריים דלכאורה לא בעו מתיר למזבח אלא דבעי להיות שיריים ורק על ידי הזריקה הוו שיריים. וכאן יש מקום לעיין מהו ההגדרה של מתיר. ומהו ההגדרה של סדר ועיכוב.

ונראה לפרש דהיינו טעמא דקומץ וכו' עיין בתוספות בכריתות יד.

ויש לעיין איך קידוש הכלי שרת יועיל ליחשב כקרב המתיר כמצוותו הרי הקידוש הוא עוד לפני הפיגול ואם בעינן שיחול ריצוי לפיגול איך הכלי שרת שנעשה קודם יכול להועיל כלפי זה.

ולפי זה באמת יש לעיין מהי ראיית התוספות מקידוש כלי דלכאורה שם הוא רק דילפינן מאשר יקרב דבעינן ראוי ליקרב אבל כאן זהו ההלכה דבעינן וקרב המתיר כמצוותו ומהיכי תיתי דסגי בקידוש כלי.

תוד"ה והלבונה וא"ת והרי לבונה הקומץ מתירה וכו' מכל מקום קודם קמיצה נראה וודאי דאין להקטירה התוספות כתבו כן מסברא ועיין בתוספות רעק"א אות לא דהביא ראייה לזה ממנחות יז. למ"ד אין הקטרה מפגלת הקטרה ואפי' לר"מ וכו' עיי"ש. ועיין רמב"ם פט"ז פסולי המוקדשין ה"ז.

מג:

הנה יש לחקור בדינא דעולא, האם דינא דפקע פיגולו לגבי הקטרה הוא דין בפני עצמו דפקע הפיגול. או דלמא דהיא היא דינא דלחמו של מזבח דמכיוון דהוי לחמו של מזבח בהכרח דאית ליה דין הקטרה וכיוון דאית ליה דינא דלחמו של מזבח לגבי הקטרה אם כן ליכא איסור להקטיר.

והנה לפי זה פשיטא שהשיעור של פקע פיגולו הוא שיעור לחמו של מזבח שבזה שמשלה האור במקצתו פקע פיגול ממנו.

אמנם עיין רמב"ם פסולי המוקדשין פ"ג ה"ט וה"י דלגבי הקטרה מבואר דמהני משלה האור במקצתו. ועיין ברמב"ם פ"ח פסולי המוקדשין הכ"א שכתב דלגבי פקע איסורן מהן בעינן משלה האור ברובן ולכאורה הוא סותר משנתו. ועיין שם במשנה למלך פ"ג שם שנתקשה בזה. ועיין בחידושי רבי חיים הלוי שם מה שכתב בזה.

עוד כתב שם מרן הגר"ח בד"ה ולפי"ז דמשילת האור ברובו לענין התר אכילתו הוא מדין רובו ככולו. והקשה הגרי"ד ממנחות כו: דמבואר שם דיליף טעמיה דר"י מהנה עלה עשן הארץ כעשון הקיטור. אין כבשן מעלה עשן וכו' דמשמע דהוי שיעור בהקטרה וכן הביא ראייה מהירושלמי ביומא פ"ב ה"א. דנסתפקה האם בעינן רובו של קומץ או רובו דכל פרידא ופרידא והנה לפי הגר"ח פשיטא שבעינן רובו של קומץ מדין רובו ככולו.

רש"י ד"ה פקע איסורן מהן. פשטות דברי רש"י דמחלק בין פיגול לנותר וטמא דפיגול לא פקע איסורן לגבי אכילה ובנותר וטמא כן פקע ועיין ב"ח. אמנם לכאורה זהו מרפסן איגרי דהרי מבואר בכריתות יד. הובא לעיל מב: בתוד"ה הקומץ דפקע איסור אכילה. [ולעיל בחבורה דיברנו דהאיסור כרת פקע כיוון דהוי איסור במסוים על הבשר והאימורין אבל הפסול פיגול של פסולי המוקדשין לכה"פ עדיין קיים ולכן לא פקע האיסור אכילה.]

אמנם עיין בשיטה אות יז ולפי גירסתו אין הכרח דלא פקע הפיגול לגבי האיסור אכילה.

והנה לדעת הגר"ח דהובא לעיל הגר"א רצה לפרש בדברי רש"י באופן אחר דדין פקע איסורן נוגע רק בפיגול לגבי הקטרה דלגבי נותר וטמא אפילו לולי דין פיגול נעשו לחמו של מזבח ורק פיגול שאני דבלי פקע פיגולו לית ליה דין הקטרה וכדביאר הגר"ח. אמנם האמת דזה דוחק בלשונו של רש"י.

בא"ד. שלא יתחייב האוכלו מידי. יש לעיין האם הכוונה דלא עובר אפילו על לאו דלא תאכל כל תועבה דאיירי בפסולי המוקדשין או דלמא דהכוונה דאינו חייב על הכרת אבל על הלאו כן חייב וכן לפי הרמב"ן דיש לאו בפיגול יש לעיין האם יעבור על הלאו עוד יש לעיין דעיין מכות יח. יח: אמר רבא זר שאכל עולה לפני זריקה לוקה חמש וכו' לילקי נמי כאידך דר"א דתניא ר"א כל שהוא בכליל תהיה ליתן ל"ת על אכילתו. והתם נפסל ביוצא. ומבואר

דאפילו בפסול אם אוכלו עובר על לאו דכליל תהיה. אמנם עיין בשיטה כריתות ד: סוף אות ה דמבואר מדבריו דבפסולין ליכא לאו דכליל תהיה. וצ"ע דנסתר מהגמרא במכות.

והטמא פקע נותר מהן. הקשה הגרי"ז, מה יעזור באיסור טמא מה שפקע איסורן מהן דהרי עדיין בטומאתן קאי ויחזור ויפסל ואין לומר דמכיוון שכבר חל לחמו של מזבח אז לא שייך לחול בו שום פסול דהא מבואר בכריתות יד. דמעלה אבר פיגול על המזבח ונעשה נותר נפסל משום נותר ומבואר עוד יותר דמה שנעשה לחמו של מזבח קודם אינו מועיל לפסול שנעשה אחר כך.

והגרי"ז עצמו רצה לחדש דאיירי בטומאה דנוהגת רק בקודש כגון רביעי לטומאה דרבנן וכן בדבר הטמא על ידי חיבת הקדש דעם העלה על גבי מזבח פקע עצם הטומאה ממנו והוי חידוש.

וכי מזבח מקוה טהרה הוא. הגרא"י דן האם קושיא זו היא אוכלהו או דווקא על טמא.

ואם איתא הרי טומאה פורחת ממנו וכו'. הקשה הגרא"י הרי עצם הטומאה אינה פורחת ורק הפסול פורח ודן דלפי מה שנתבאר לעיל בשם הגרי"ז. יש לדון דעצם הטומאה פורחת.

מג: מד.

אילימא קלות מעשר חמורות תרומה. עיין רמב"ם פ"ג מעשר שני ה"א וצ"ע. ועיין יבמות עג: דלוקה בטומאת הגוף במעשר ועיי"ש בתוספות.

חמורות טומאת מת. העיר הגרי"ד, דהרי התם בויקרא כב ד לא איירי בנוגע במת עצמו אלא בטמא מת והוי ראשון לטומאה והרי הוא כטמא שרץ ומדוע נחשב חמור יותר. ותירץ דמכל מקום טומאת מת חמורה יותר.

ומדקלות על החמורות במיתה חמורות על הקלות. ועיין רש"י. והסברא צ"ב.

תוד"ה כיוצא. ובעלמא אינו כן וכו'. ובברייתא מבואר דבכור דומיא דשלמים באכילתו במה דנאכל לשני ימים ולילה אחד ומכל מקום הקשו התוספות דבעלמא אינו כן ועיין בשיטה אות ג.

תוד"ה אלא. דם מפגל ומתפגל. עיין לעיל ברש"י ויש לעיין מה יישב על קושיית התוספות. ועיין שם ברש"י דמשמע מדבריו דממעטי רק מנחת נסכים ומנחת כהן משיח ולא קומץ וכאן ממעטים גם קומץ ויש לעיין אמאי. וכן יש לעיין מדוע לא מספיק הדרשא דסוגייתנו.

בא"ד. כדתניא בתוספתא עיין שם בתוספתא פ"ג קרבנות ה"ה ויש לעיין דשם איירי לכאורה איזה עבודה מפגלת ואיזה מתפגלת ולא איירי כלל איזה מנחה מפגלת ומתפגלת. עיי"ש. ועיין קרן אורה שעמד בזה.

עיין הגהות ר"א משה הורביץ, מה שרצה ליישב את קושיית התוספות.

כיוצא בשלמים מאי ניהו בכור. הומ"ל מעשר. ועיין קרן אורה.

עיין רמב"ם פ"ח פסולי המוקדשין ה"ו עד ה"ח.

והגרי"ז דייק מהרמב"ם דאימורים חשיבי מתיר על הבשר כמבואר בה"ז ופליג על התוספות מג. ד"ה והלבונה דמבואר דלא הוי מתיר.

והבין בדברי הרמב"ם דמכל מקום הרמב"ם סובר דכל דבר שהוא נותר הוא מתפגל אע"פ שהוא מתיר אמנם צ"ע דהרי לשון הרמב"ם בתחילת ה"ז דאין חייבים אם אוכלים מהמתיר ויש לעיין דאם כן מדוע חייב על אכילת האימורים. ועיין שם במשנה למלך שעמד על שאלה זו.

מד. מד: בביאור סוגיית לוג שמן של מצורע.

הנה הסדר בלוג שמן של מצורע שיש בו ז' הזאות לגבוה כנגד קדשי הקדשים, ומתן תנוך און ובהונות והנשאר נאכל לכהנים.

והנה ההגדרה של באין אם הזבח כפשוטו היא, באופן דשמן שקדש בכלי בשעת שחיטת הקרבן. דרבי מאיר סובר שהוקבע אם האשם הזה. ובאופן שלא קדש בכלי בשעת שחיטת האשם לא חשיב כבא עם הזבח אלא כבא בפני עצמו.

ועיין היטב, מנחות טו: במשנה שם הזבח מפגל את הנסכים ובגמרא עד הנקודתיים שהסבירה את מחלוקת רבי מאיר וחכמים. ועיין שם בתוספות.

והנה במשנה לעיל מג. מצינו שלוג שמן של מצורע חייבין עליו משום פגול משום שדם האשם מתירו, והנה בברייתא מד: וכן במנחות טו: מבואר שדם האשם מתירו לבהונות. ועיין בשיטה במנחות שם אות טו בשם תוספות חיצוניות. שכתב דהוי מצי למימר שמתירו למתן שבע. והנה רש"י מנחות טז: ריש העמוד פירש דמתירו לבהונות משום דכתיב על דם האשם דכל זמן שלא נתן הדם מעכב את השמן. וכן פירש לעיל מג. ד"ה אין אין חייבין עיי"ש.

והנה הקשה הגר"א, דמהו המקור של רש"י מהתם דהוי מתיר שמא הוי דין סדר דבעינן מתן דם לפני מתן שם אבל אין הביאור שהזריקה פועלת התר בשמן. [ובאמת לדעת התוספות לעיל מג דדייקנו דכל דבר חשיב מתיר כדחזינו דשייריים חשיבי נותר והלכונה חשיבי נותר לא קשה דבוודאי דבר זה נמי חשיב נותר אלא לדעת רש"י דרק דבר שתכלית עבודתו הוא לפעול תוצאה בנותר חשיב נותר אם כן יש לעיין דשמא כאן הוי רק דין סדר.]

עוד הקשה, דברש"י בסוגיין ד"ה חייבין מבואר דמתירן לבהונות ושייריו לאכילה. ויש לעיין אמאי הברייתא לא הזכירה דבר זה שמתיר השייריים לאכילה והברייתא רק דיברה על המתן בהונות.

והנה בדעת רבנן דפליגי על רבי, מצינו להלן ברש"י שביאר דלוג שמן של מצורע מועלין בו עד שיתן את מתן דמו ומדברבנן לא נהנין ולא מועלין עד לאחר מתנותיו. אמנם עיין בשיטה אות ל' דביאר דהוי עד לאחר מתן ז' אמנם משמע דיותר בהנאה עוד קודם המתן בהונות. ומבואר בגמרא דמכל מקום שוין שנאסר באכילה עד לאחר מתן בהונות. והוסיף רש"י דאיסור זה הוא מדברבנן.

אמנם עיין רמב"ם פ"ד מחוסרי כפרה ה"ג. דפסק דאם אכל קודם מתן בהונות לוקה כאוכל קדשים לפני זריקה. מבואר דהוא אסור באכילה עד מתן בהונות והם מתירין אותו באכילה.

ועיין בר"ש פ"ד נגעים משנה י' תניא בתוספתא [פ"ט] עד מתי מועלין. ועיין שם גירסת הגר"א עד מתי מועלין בשמן וכו' ויש לעיין בשלמא לרמב"ם דאין דם האשם מתירו לאכילה אלא מתנותיו שרו ליה א"ש דכולן לא נאכלין כיוון דלא נגמר בהו המתנות אלא לדעת רש"י צע"ג אמאי לא חשיבי נאכלין הרי מדאוריתא הם נאכלין לאחר מתן דם האשם.

וממילא הקשה הגר"ז, דבשלמא לדעת הרמב"ם מובן מדוע חשיב לוג דבר שאין לו מתירין כיוון שדם האשם אינו יוצר התר אכילה בשמן [אלא שהוא מוציא מידי מעילה וסבר הגר"ח דמעילה פוקעת שנשלם העבודה אבל אין זה ראייה למתיר]. אלא המתן בהונות עצמו וממילא חשיב דבר שאין לו מתירין אלא לדעת רש"י דזריקת דם האשם מתירה את השמן באכילה מדאוריתא אם כן הוי מתיר ומהי הסברה לומר דלא הוי מתיר.

והגר"ז בעי לייסד על פי המדובר לעיל **עיין רמב"ם** פ"ח פסולי המוקדשין ה"ו עד ה"ח. והבין בדברי הרמב"ם דמכל מקום הרמב"ם סובר דכל דבר דהוא נותר הוא מתפגל אע"פ שהוא מתיר אמנם צ"ע דהרי לשון הרמב"ם בתחילת ה"ז דאין חייבים אם אוכלים מהמתיר ויש לעיין דאם כן מדוע חייב על אכילת האימורים. ועיין שם במשנה למלך שעמד על שאלה זו. וכאן טען הגר"ז דאע"ג דפקע איסור אכילה על ידי הזריקה מכל מקום לא חלה מצוות אכילה עד לאחר הקטרת אימורים. וזהו שכתב הרמב"ם פ"ט מעשה הקרבנות ה"א אין הכהנים זוכין בחזה ושוק עד לאחר הקטרת אימורין דהכוונה שאין מצווה. וממילא אימורין הוי רק מתיר למצווה ולא מתיר להתר אכילה וממילא לא חשיבי מתיר ליפטר על אכילתו כיוון דהזריקה היא המפקעת את האיסור. וביאר הגר"ז דלגבי פיגול בעינן דבר שיש לו מתירין הכוונה למתירין המחילים בו את מצוות האכילה. וממילא אמר הגר"ז דזהו כוונת

רש"י גם כן דם האשם מתירו לאכילה הכוונה מתירו לאיסור אכילה אבל לית ביה מצוות אכילה עד גמר מתנותיו ומשום הכי נקטא הברייטא דדם מתירו לבהונות משום דאכילה לא נגמרת בו רק על ידי מתנותיו וכן מיושב מדוע דם האשם חשיב מתיר דם האשם מתיר את הבהונות והבהונות מתירין את האכילה.

וכן מיושב התוספתא דנגעים דרק האחרון יש בו מצוות אכילה. אלא דבאמת צריך לידע דהגרי"ז חזר בו מביאור דברי הרמב"ם וסבר דאימורין הוי מתיר גמור ומתיר את האיסור אכילה וכן הוכיח מפסחים עז: דמבואר שם דיליף ק"ו דם מאימורין לרבי יהושע מאימורין דכי איתנהו מעכבי ודם וודאי הוי מתיר ומבואר דאימורין נמי הוי מתיר יעו"ש.

עיין רמב"ם פ"ב פסולי המוקדשין ה"ה. ועיין רמב"ם פ"ב מעילה ה"י דלא כהשיטה אות ל ועיין חידושי הגרי"ז הלכות מעילה.

מה.

מתני'. קדשי עובדי כוכבים אין חייבים עליהם משום פיגול נותר וטמא וכו'. עיין רש"י דכתב דאיירי כשהתנדבם לגבוה. והגרי"ז עמד, על דברי רש"י אלו מה בא להשמיענו דפשיטא דאם לא הקדישם לגבוה לא הוי קדשים.

וביאר הגרי"ז, דיש ב' מיני קדשי עכו"ם. דהאי עכו"ם כשרים להקריב בבמה כמבואר להלן קטו: והרי מבואר שם נמי דבבמה כשרין ליקרב בהמה חיה ועוף. [לכאורה המכוון לכל בעלי החיים הטהורים. שמא חוץ משרץ ודגים.] בין תמימין ובעלי מומין יעו"ש. וממילא הם כשרים גם היום בקרבן נכרים.

אמנם הלימוד מאיש איש לרבות העכו"ם שנודרים נדרים ונדבות כישראל עיין מנחות עג. וחולין יג: זהו דין אחר שמרבה שהנוכרים יכולים להביא קרבנות גם למקדש ולעשותם קדשי מקדש. והרי דינם חלוק דבבמה יכולים להקריב גם בעלי מום ובמקדש דווקא קרבנות תמימים.. וכמבואר בתמורה ז. ועיי"ש בתוס' ד"ה ומיד. וממילא ביאר הגרי"ז דזהו כוונת רש"י דדווקא בקדשי מקדש נחלקו ר"י ור"ש האם חייב. כרת אם הקריבן הישראל בחוץ. אבל לא בקדשי במה דלא עדיפי מקדשי ישראל שהקדישן בשעת התר במות והקריבן בשעת איסור במות [פירוש בזמן הבית] בחוץ דאינו עובר רק על לאו ואינו חייב כרת. כמבואר להלן קו: ועיין כאן בשיטה אות א. והגרי"ז העיר על השיטה, דמה ענין זה לזה. וביאר לפי דרכו, דכיוון דיש לעכו"ם תורת הקרבה בחוץ בבמה אם כן אינם חייבים אם הקריבו קדשי מקדש בחוץ דהרי יש להם תורת הקרבה בחוץ.

ועיין להלן קטו: אמר מר ועכו"ם בזמן הזה רשאים לעשות כן וכו' כל מה שירצה. אסור לסייען ולעשות שליחותן וכו'. עיין שם תוספות ד"ה אסור ובקרבן אורה שם. ועיין במנחת חינוך מצווה ת"מ דנקט בפשיטות דגם על קדשי עכו"ם של במה איכא חיוב חוץ. אלא דחילק דזה דווקא בקרבנות הראויים לפנים. ועיין רמב"ם סוף הלכות מעשה הקרבנות.

והשוהטן בחוץ פטור דברי ר' ש' ר' יוסי מחייב. והגרי"ז רצה לחדש דמסברא פליגי רק בשחיטה אבל בהעלאה [פירוש בהקטרה דגם היא נאסרה בחוץ.] לכו"ע חייבין משום דהעלאה היא עבודה מכיוון שעושה בחוץ עבודה שהיתה ראויה להתקבל בפנים הוא חייב ואין זה תלוי כלל בשם קודש של הקרבן. מה שאין כן שחיטה לאו עבודה היא. אמנם בספרי ראה פסיקתא יח מבואר לא כן. וכן הוא לשון תורת כהנים אחרי מות פרשה ו ה"א.

ואין מביאין נסכים אבל קרבנם טעון נסכים. עיין פירש"י ועיין רש"י תמורה ב: ואין מביאין דמביא גירסא אחרת. ועיין שם בגירסת רבינו גרשום.

תוד"ה והשוהטן. בגמרא לא תני בברייטא שוחט בחוץ והכא לא תני תמורה ונסכים וכו' והתוספות השמיטו לגמרי הך דלא נהנין ולא מועלין וצ"ע. ועיין תוספות תמורה ג. ד"ה לא נהנין מדרבנן. ועיין רמב"ם פ"ה ממעילה הט"ו. ועיין שם בשיטה בתמורה אות ד בהשמטות.

עיין תמורה ב: עוד סוג של קרבן עכו"ם שמפריש על מנת שיתכפר בו ישראל. והגמרא נסתפקה האם יכול להמיר ועיין מנחות עג:.

הנה יש לעיין, דהרמב"ם פסק בכל הענינים כרבי שמעון חוץ מבשחוטי חוץ סוף הלכות מעה"ק שפוסק כרבי יוסי ודבר זה צריך טעם. ועיין בכסף משנה פי"ח פסולי המוקדשין הכ"ד שעמד על כך.

בא"ד ועוד יש לומר. וכו' וקדשי עכו"ם שרו מדאורייתא. וצ"ע לפי המבואר בתוספות תמורה ג. ד"ה לא נהנין דהא דלית בהו איסור הנאה מהתורה הוא משום דילפינן מהא דלית בהו פיגול נותר וטמא. קשה דברי התוספות כאן דאיצטריך קרא למעוטי פיגול נותר וטמא כיוון דהקדשים מותרים מדאורייתא הרי אם לא ידעו דנותר וטמא נתמעטו אז הקדשים באמת היו אסורים.

שם. תנן הכא קדשי עכום אין חייבים עליהם משום פיגול נותר וטמא. יש להסתפק האם רק חיוב כרת ליכא אבל פסול איכא. ולכאורה יש להביא ראיה מהתוספות דאיכא פסולא דאם לא כן מה הקשו התוספות כאן דאין נפקא מינא הרי אין איסור חל על איסור דעדיין יש נפקא מינא דהפסול חל דהרי אין איסור חל על איסור מונע את הפסול מלחול. ולכאורה מדויק דיש איסור אמנם מדברי התוספות בתמורה ג. דכתוב דאין בהם קדושה לענין פיגול נותר וטמא משמע דלא חל כלל הפיגול. ועיין במנחת חינוך מצווה קמ"ד באמצע הדיבור והנה נתבאר שהסתפק בזה.

שם. עדיין יש להקשות דהרי כל העולין לגבי מזבח אסורן בלאו דכליל תהיה לא תאכל. [עיין רמב"ם פי"א מעשה הקרבנות ה"ג] ונאמר דעדיין הוי אין איסור חל איסור. ובמכות יח: מבואר דלאו זה נאמר אפילו בקדשים שנפסלו.

ויש לעיין האם נאמר לאו זה בקדשי נכרים. והגרי"ד נסתפק האם בקדשי נכרים איכא איסור אכילת קדשים בערלות ואנינות.

בקדשי מזבח אבל בקדשי בדק הבית מועלין בהן. עיין פירש"י. ויש לעיין מה בא לחדש פשיטא. ועיין תוספות תמורה לב. מקדישין אותן הקדש עילוי. ועיין שם בתוספות כז: סוד"ה לא אמרו. ועיין תוספות תמורה ב: ד"ה בד"א.

מה. מה:

עיין רמב"ם פ"ה ממעילה הט"ו דכתב דקדשי עכו"ם אין בהם מעילה משום שנאמר בקרבנות דבר על בני ישראל. אבל אסורים בהנאה מדברי סופרים. והקשה הגרי"ז דבסוגייתנו מבואר דהטעם שאין בהם מעילה הוא משום דילפינן חטא חטא מתרומה.

וייסד הגרי"ז דאין כוונת הרמב"ם לומר דמפסוק זה ילפינן דאין מעילה בקדשי עכו"ם אלא דמפסוק זה ילפינן דקדשי עכו"ם חלוק מקדשי ישראל ורק לאחר מכן ילפינן מתרומה מה דינם לגבי מעילה אמנם אם לא היינו יודעים שהם חלוקים במהותם מקדשי ישראל לא הוי ילפינן מתרומה דדינם שונה מקדשי ישראל.

[וזה כעין מה שביארנו בדעת השיטה באות א דרצינו לבאר במה נחלקו ר"ש ורבי יוסי כלפי סברת השיטה דרבי יוסי לשיטתו דקדשי עכו"ם לא חלוק מקדשי ישראל וממילא אין מקום לחלק רק משום שמצינו דהנכרי יש לו הקרבה בחוץ ורק אחרי דמצינו חילוק בין קדשי ישראל לקדשי נכרים אז כיוון דקדשי נכרים חלוק וגם הנכרי יש לו הקרבה בחוץ משום כן אמרינן דבעינן ילפוטא לרבות קדשי נכרים כישראל וכיוון דלא נאמר ליכא מקור לזה דבקדשי נכרים יש איסור חוץ.]

והנה הגרי"ד רצה לדון על פי זה ליישב את קושיית התוספות, ד"ה והשוחטן, דהקשו אמאי לא תני בברייתא מה דתני במשנה וכן להפך. ורצה הגרי"ד, לומר דהדינים דהזכרו במשנה הם דינים שתלויים בשם קדשי נכרים והדינים שנתמעטו בברייתא הם דינים שתלויים במיעוטים אחרים. אמנם הקשה הגרא"י, דעדיין קשה מהא דאין נהנים ואין מועלין דלכאורה הוא תלוי בקדושה וכן המחלוקת בשחוטי חוץ לכאורה היא תלויה בקדושה. וצ"ע.

אין בהם מעילה. עיין תוספות תמורה ב: דמבואר מדבריהם בשם ר"י. וכן הוא כאן בד"ה דומיא דנחלקו לגבי מעילה בבדק הבית אבל בקדשי מזבח לכו"ע אין מעילה.

ויש לעיין, מדוע דלא יהיה מעילה בקדושת בדק הבית הרי זה שייך כהיום לבדק הבית ומה אכפת לנו מה היה פעם. ובאמת קושיא זו קשה גם לדרכו של רש"י דמבואר בגמרא דבעינן ילפותא ללמוד דאיתא מעילה בקדשי בדק הבית שהוקדשו על ידי גוי וקשה דפשיטא דיהיה בזה מעילה.

ועיין, בחידושי רבינו חיים הלוי הלכות מעילה פ"ב ה"ה. מה דביאר החילוק בין קדשי מזבח לקדשי בדק הבית. ועיין ברמב"ן בבא בתרא ע"ט. אי נמי קני ליה [פירוש חצר הקדש] אין מעילה בזכייתה. ומבואר דכדי שיהיה מעילה בבדק הבית אין זה מספיק דזה שייך להקדש אלא דצריך קדושת פה. ואפשר לחלק בין הקדשו עכו"ם להקדשו ישראל. בין קדושת פה של נכרי לקדושת פה של ישראל. ועיין בקצות סימן ר' סקא מה שדן בדברי הרמב"ן על פי המבואר בסוגייתו.

תוד"ה רואה אני, ומשני כולו מדרבנן. עיין מעילה טו. דהקשתה הגמרא על רבי ינאי מהא דמצטרפין קדשי מזבח זה עם זה למעילה. ומשני מדרבנן. והקשה על זה הגרי"ד, דלמאי נפקא מינה בדין צירוף הרי את הקרן הוא חייב גם בפחות משו"פ. כמבואר ברמב"ם פ"ז ממעילה ה"ח. ולגבי חומש וקרבת בין כה וכה לא נאמר במעילה דרבנן.

דמקיש תמורה למעשר בהמה ומעשר בהמה למעשר דגן. והקשה הגרי"ז, אמאי בעינן ילפותא דנכרי אינו מפריש מעשר בהמה תיפוק ליה דבעינן עשרה צאן המחויבים ונכרי אינו מחויב דהרי אין זה משבעת מצוות בני נח. והגרי"ז טען דלא בעינן ילפותא אלא רק כדי ללמד על מעשר דגן כדי ללמד על תמורה. והגרי"ד טען דכיוון שבגוי שייך בכל המצוות אינו מצווה ועושה כמבואר ברמב"ם פ"י מלכים ה"י. צריך מיעוט דאינו יכול להפריש אפילו בתורת אינו מצווה.

וחובה שאין קבוע לו זמן ישראל מייתו נכרים לא מייתו. ועיין רש"י דה"ה חובות הקבועות להן זמן ויש לעיין האם הנכרי הפריש קרבן שקבוע לו זמן והתגייר האם חלה הפרשתו או דאינו יכול להפריש עבור עצמו קרבן שקבוע לו זמן כל זמן שהוא גוי. ועיין רמב"ם הלכות קרבן פסח פ"ד ה"ט. ועיין שם בכסף משנה.

ואינם עושים תמורה, עיין ברמב"ם פ"א מתמורה ה"ו ועיין שם בראב"ד ובכסף משנה. ובתרומה כתיב בני ישראל ולא נכרים עיין קידושין מא: ברש"י שם ובתוספות.

תוד"ה דומיא דתרומה. דלא ידעינן אזהרה למעילה אלא חטא חטא מתרומה, אמנם הרמב"ם כתב פ"א מעילה ה"ג. דאזהרה היא מלא תוכל לאכול בשעריך. ולפי"ז א"ש דגם בקדשי בדק הבית איכא אזהרה ומיושבת קושיית התוספות.

בא"ד. וי"ל דאיירי בקדשי מזבח דהוממו. דברי התוספות צ"ב דלכאורה אין החילוק בין קדושת הגוף לקדושת דמים אלא בין קדושת מזבח לקדושת בדק הבית ועיין שיטה תמורה ג. בהשמטות אות טו.

ובעכו"ם בין בשוגג בין במזיד לא הורצה. עיין בקרן אורה שעמד על זה דהרמב"ם השמיט דין זה. לרצון להם

ועכו"ם לאו בני הרצאה נינהו. עיין תורת כהנים אחרי מות פרשה ח הלכה ה' ובראבד ובר"ש שם. ובגליון הש"ס ע"ז ה:.

מו.

עיין בכל הגמרא עד אמר רבי יוחנן. ואח"כ עיין בקושיית הגליון הש"ס על תוספות ד"ה אבל.

תוד"ה אבל. וזה אין להקשות וכו'. עיין בגליון הש"ס שהקשה דהרי דם שבישלו אינו עובר עליו משום דם ועכ"פ עובר עליו משום פיגול. ועיין קרן אורה. והנה הגליון הש"ס הקשה מהתוספות שהביאו דין זה. ולכאורה הוא גמרא מפורשת. דעיין מנחות כא. דדם שבישלו ודם ששלחו אינו עובר עליו. אמנם הרמב"ם לא הביא דין זה להלכה ועיין במגיד משנה מאכלות אסורות פ"ו ה"ו. ובלחם משנה דנקטו דהרמב"ם להלכה נקט דדם שבישלו חייב עליו. אמנם באמת שיטת התוספות נקטו חולין קט. ד"ה הלב. דאינו עובר עליו. וא"כ הקשה הגרע"א דעל כל פנים לשיטת התוספות עצמם קשה. דצריך קרא באופן שבישלו דעובר משום נותר ומשום טמא. וצ"ע. והגר"ח דן ליישב בג' אופנים אחד מהאופנים הוא לומר דדם שבישלו בטל ממנו שם משקה. ואם כן אינו נכלל במיעוט של דם. ואם כן הוי

כשאר בשר הזבח דחייבין עליו משום נותר וטמא. ב. דם שבישלו אינו ראוי לכפרה וכמבואר במנחות כא. ואם כן חייבים עליו משום פגול נותר וטמא דלא נתמעט רק דם הראוי לכפרה אלא דלפי"ז יוצא דדם התמצית דאינו ראוי לכפרה חייבים עליו משום פגול נותר וטמא. אמנם עיין ברמב"ם פ"ח פסולי המוקדשין הי"ז דלא משמע כן [ואפשר דנחלקו בזה התוספות והרמב"ם] ג. על פי המבואר ברמב"ם [פ"א מטומאת אוכלין הי"ט] דדם שקרש אינו לא אוכל ולא משקה ושיטת התוספות לעיל לה: בשליל ושליל דדבר שאינו אוכל כמו שליל ושליל אין חייבין עליו משום נותר וטמא ואם כן דם לאחר הבישול גם אינו אוכל ואין חייבים עליו.

מנא הני מילי. עיין רש"י דכתב דהנפקא מינה באופן ששגג בדם ונותר אינו חייב שתיים אלא אחת והקשה הגר"א י מדוע הוצרך רש"י לזה הרי נפקא מינה גם באופן שהזיד בדם ושגג בנותר דאינו חייב חטאת כלל או הזיד בשתיים דאינו לוקה שתיים.

תוד"ה הוא לפני כפרה כלאחר כפרה וכו'. ותימצו התוספות דהתם מחיים דלא שייכא כפרה אבל לאחר שחיטה אף לפני כפרה אין מועלין. וכן כתבו התוספות יומא נט: ד"ה הוא. חולין קיז. ד"ה הוא. ומעילה יב: ד"ה המקיז.

והנה חקרו האחרונים, האם כוונת התוספות לחלק בין דם לדם דהמיעוט דאין בו מעילה הוא רק בדבר הראוי לכפרה ולא בדם שאינו ראוי לכפרה ומשום כן מועלין בדם ההקזה שמשום שיצא לפני זריקה אינו ראוי לכפרה. ולפי זה גם דם התמצית ימעלו בו. ודם שבישלו אפשר דמשום שכבר יצא מכלל מעילה על ידי הבישול לא יבוא לכלל מעילה. או דלמא דעיקר כוונת התוספות לחלק בין מחיים לאחר שחיטה דמחיים שאין זה זמן הראוי כלל לכפרה מועלין בדם מה שאין כן בדם לאחר מיתה שהדם ראוי לכפרה אין ליכא כלל מעילה בדם ואפילו בדם התמצית. והגר"א י נקט דמלשונות התוספות בכל המקומות יותר משמע כצד הב'.

ועיין בגבורת ארי יומא שם. דגם נקט כן בביאור התוספות ומעצמו כתב [בתור תירוץ מדיליה ולא כביאור בתוספות.] דיש לחלק כצד הא' בין דם הראוי לכפרה לדם שאינו ראוי לכפרה.

בא"ד ובדם דליכא מעילה דאורייתא לא בדילי מיניה תקינו רבנן מעילה. הנה בדם לאחר שחיטה אין בו מעילה מדאורייתא בשונה משאר קדשי קדשים אמנם לכאורה לאחר זריקה מה דאין בו מעילה דאורייתא דין זה הוא גם בכל הקדשי קדשים שנעשו מצוותן. והנה לכאורה היה צריך להיות שהתקנת חכמים לאוסרו בהנאה תהיה קודם הזריקה ולאחר זריקה יהיה מותר בהנאה כשאר קדשים שנעשו מצוותן. אמנם מבואר להפך במשנה מעילה יא. דם בתחילתו אין מועלין בו יצא לנחל קדרון מועלין בו. דהתקנה היתה רק לאחר זריקה אבל קודם זריקה גם מדרבנן לא מועלין בו ולכאורה זהו סברא הפוכה דעל קודם הזריקה היה צריך לתקן ולא לאחר זריקה כמו דלא תיקנו בשאר הקדשים לאחר שנעשו מצוותן דימעלו בהן. ועיין שם בסוגיית הגמרא מעילה יא במחלוקת רבי שמעון ורבנן וצריך עיון.

ועיין תוספות ברכות לא. ד"ה המקיז וברבינו יונה שם.

רש"י ד"ה והרי תרומת הדשן. ושם נבלע במקומן. עיין תוספות לקמן סד. ד"ה דישון ובתוספות יומא נט. ד"ה נבלעין. ובתוספות ישנים יומא שם ד"ה שברי כ"ח. ולהלן צו. אלא קדירות של מקדש אמאי ישברו וכו'.

תוד"ה ולא והרי תרומת הדשן. עיין תוספות מעילה יא. ד"ה בשלמא ובגרי"ז הלכות תו"מ שהאריך בזה.

מו. - מו:

סוף תוד"ה הוא. עיין מעילה יא. ועיין שם תוד"ה מאי טעמא ועיין יומא נט. דמבואר שם דמדאורייתא לכו"ע אין מועלין ופליגי רק האם יש מעילה מדרבנן ולכאורה הכוונה דפליגי לאחר שיצא לנחל קדרון. והנה הדבר צריך עיון דהרי הפסוק רק מלמדנו מדוע קודם זריקה אין מעילה אמנם מחלוקת התנאים היא לכאורה לאחר זריקה לאחר שיצא לנחל קדרון ושם מדאורייתא אין מועלין משום שנעשה מצוותו ולא משום הילפותא. ומה הגמרא הביאה בין במעילה יא ובין ביומא נט. מקור מדין זה לגבי הדין דמדאורייתא לכו"ע אין מועלין הרי לא נחלקו כלל בצירוף זה. אלא בצירוף אחר דשם אין מועלין מדאורייתא משום שנעשה מצוותו וצע"ג.

תוד"ה אין לך דבר וכו'. ותירצו התוספות דאשכחן טובא דכוותא דאין מועלין עד שעת מצוות. תרומת הדשן ועגלה ערופה. והנה הדבר צע"ג דהנה בתרומת הדשן מבואר במשנה במעילה ט. דמועלין בה מתחילה עד שעת תרומת הדשן. ולא מצינו בשום מקום קרבן דלא היה מעילה לפני תרומת הדשן. ולאחר שהגיעה זמן תרומת הדשן אית בה מעילה.

תוד"ה ולא. אבל עולת העוף עבודת דם מתיר מוראה ונוצה הקשה הגרא"י, דמה נשתנה עולת העוף משאר קרבנות הרי בכל הקרבנות עבודת דם מתיר את האימורים ובכל אופן מועלים עד שיצאו לבית הדשן ומדוע עולת העוף לא ימעלו עד השלכת מוראה ונוצה. וצ"ב.

שם. עיין היטב בתוספות ביומא ד"ה והרי בסופו. בשיטת הריצב"א דסובר דלאחר הרמה אין בו מעילה אלא איסור הנאה דאורייתא והנה יש לעיין ממא נפשך דאי מחשבא נעשית מצוותו אז שיפקע האיסור הנאה ואם לא נעשית מצוות אז שישאר האיסור מעילה. והנה יש לעיין לפירושו של הריצב"א מה הביאה הגמרא דתרומת הדשן ועגלה ערופה הוי שני כתובים הבאים כאחד הרי תרומת הדשן באמת לא מועלים בה אלא דאיכא רק איסור הנאה. והנה התוספות פליג על הריצב"א עיין שם היטב בדבריו וצ"ב במה פליג אם התוספות בסוגייתנו..

עיין רמב"ם פ"ה תמידין ומוספין ה"ט"ו. ובראב"ד ובכסף משנה שם ובמהר"י קורקוס. ובפי"ט פסולי המוקדשין ה"ג ובהשגות שם.

בא"ד ובדישון מזבח הפנימי שהדישון מוציאו מידי מעילה אבל קודם דישון מועלין. עיין בריצב"א שם דפליג גם על זה. ועיין ברמב"ן במלחמות בריש יומא. ועיין יומא כד: בעי רבא עבודת סילוק בהיכל מהו.

תוד"ה עגלה ערופה עיין תוספות קידושין נז. ד"ה כפרה.

תוד"ה אחת לכלל. עיין מנחות כה: אף הפיגולין כנותרות. ועיי"ש בשיטה אות ד ועיי"ש בגמרא דבשר שנטמא לפני זריקת דמים ואכלו לאחר זריקת דמים חייבים עליו משום טומאה למאן דאמר ציץ מרצה על האכילות.

בא"ד וי"ל דצריכי. מדברי התוספות מבואר דכל טהור יאכל בשר וקרא דויקרב הכל הוא דבר אחד אמנם בחידושי רבי חיים הלוי פי"ח פסולי המוקדשין הי"ב מבאר דהוי שני פרשות נפרדות וכל טהור איירי בנאכלין וקרא דויקרב איירי בנקרבין. ואתי שפיר דצריך שני פסוקים וכן תירץ בשיטה מה: אות ז.

תוד"ה אבל. וי"ל דדווקא מלקות קאמר דאינו לוקה דלא איתרבו אלא לענין כרת. ועיין ספר המצוות לרמב"ם סוף שורש יד. דאין עונשין כרת אלא אם כן יש התראה עיי"ש. וכן כתב הרמב"ם ל"ת קצ"ה. ואם כן יש לעיין היכן יש כאן אזהרה ואמר הגר"ז דאזהרתו היא מעשה דכל טהור יאכל בשר. ועיין תוספות שבעות ז. ד"ה ואחת.

תוד"ה מחלוקת בטומאת בשר. ובין לאביי בין לרבא התם יש ליישב צ"ב דהא אביי קאמר התם באוכל בשר קודש לפני זריקה דאע"ג דאין חייבן עליו משום טומאת הגוף דהיינו כרת לכו"ע. ורבי יוחנן התם אפילו מלקות אינו חייב. ומכל מקום חייבין עליו משום טומאת בשר. ולכאורה דבר זה לא ניתן ליישב למ"ד בסוגיין כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו.

שם. עיין רמב"ם פי"ח פסולי המקדשין הכ"ד. ובהשגות הראב"ד ובחידושי הגר"ח שם. עיין שם באורך.